

**MIKKO
KALAJOKI**
**Jälki-
löyly**

Romaani

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Mikko Kalajoki ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
ISBN 978-951-1-43597-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

"Everybody has a plan until they get punched in the mouth."

Mike Tyson

PROLOGI

USEIN KUULEE SANOTTAVAN, että kuoleman edessä kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia. Matilda Leivon mielestä se oli aina tuntunut hataralta kliseeltä, ja nyt jos koskaan hän tajusi sanonnan täydellisen latteuden. Se, joka pitelee kädessään ladattua pistoolia, tutkailee Tuonelan lautta-aikatauluja aivan eri silmin kuin se, jonka kourassa on muovinen spagettikauha.

Tilanne keittiössä ei kestänyt kuin korkeintaan muutamman sekunnin, mutta niiden sekuntien aikana jostain Matildan selkäydinkanavan uumenista ponnahti liikkeelle vaistomainen puolustusreaktio, joka pani hänet toimimaan ennen kuin hän ehti muotoilla yhtään harkittua ajatusta. Liskoaiivot ottivat ohjausvastuun ja salamannopealla ranneliikkeellä Matilda linkosi kauhallisen kiehuvaa spagettia häntä aseella osoittavan kaljupäisen miehen rosoisille kasvoille, tarttui siten ensimmäiseen esineeseen, joka sattui osumaan häneen käteensä ja löi sillä miestä ohimoon niin kovaa kuin pystyi.

Se riitti kääntämään epätasa-arvoisen asetelman hänen edukseen.

Katsoessaan lattialle rojahtanutta miestä Matilda kiitti mielessään sitä, että oli sattunut tarttumaan keittiön työ-

tason ainoaan mahdolliseen astaloon, jolla pystyi kajauttamaan ihmisen tajuttomaksi.

Vaikka Matildan oli eronsa jälkeen pitänyt tinkiä raha-asioissa ja jättää ostamatta monia haluamiaan tavaroita, hän oli kaikeksi onneksi päättänyt muutama viikko aiemmin hemmotella itseään alennusmyynnistä löytämälään 59 euron hintaisella SodaStream-laitteella. Ja kuin kohtalon ilkkurisesta oikusta aivan hänen kätensä ulottuvilla, pippurimyllyn ja oliiviöljypullon välissä, seisoi juuri tänään odottamassa laitteen täysinäinen vaihtopatruuna, puolitoista kiloa painava ja 36 senttiä pitkä metallilieriö, suorastaan täydellinen yhden käden lyömäase. Tuotteen valmistaja lupasi patruunan riittävän noin 60 litraan hiilihapotettua vettä. Ainakin se riitti rotevan tunkeutujan pysäyttämiseen kertalaakista.

Karmeistaan sälöiksi väännetty parvekkeen ovi oli raolaan ja sisään paistoi kapea keila syksyn tuloa enteilevää loppukesän aurinkoa. Matildan vuokra-asunnon laminaattilattialla makasi mies, joka oli hetki sitten murtanut oven ja rynninyt ase kädessään sisään keskeyttäen hänen kokkauspuuhansa. Selällään retkottava korsto mahtui juuri ja juuri ahtaan keittiön lattialle. Sängен peittämä pää osoitti tulosuuntaan ja raskastekoiset bootsit sojottivat jäykkänä kohti tiskipöytää. Ase oli kirvonnut miehen kädestä ja jäänyt puoliksi piiloon hihan alle. Miehen korvan takaa lähti kapea verinoro, joka sekoittui iholle tarttuneisiin pastalankoihin ja katosi jonnekin kuluneen nahkatakin kauluksen alle.

Matilda tönäisi miestä varovasti. Ei mitään reaktiota.

Hän tönäisi uudestaan, tällä kertaa kovempaa. Miehen pää retkahti velttona sivulle. Ohimoon revenneestä kraate-
rista tihkuva veri maalasi silmänympäryksen punaisellaan.

Mies oli yhtä hengetön kuin Spotifyn uuden musiikin
lista.

ENSIMMÄINEN OSA
JOITAKIN PÄIVIÄ AIEMMIN

POIKA ASTUI SISÄLLE pimeään eteiseen ja sulki ulko-oven ääneti perässään. Hän kuunteli hetken. Talo oli hiljainen, kuten tyhjän talon kuuluikin olla.

Hän hiipi peremmälle sytyttämättä valoja. Eteinen laajeni avaraksi aulaksi, josta pääsi avokeittiöön, olohuoneeseen ja alas johtaviin portaisiin. Kapeasta ikkunasta kajastava ulkovalo muodosti aulan matolle vaalean linjan, mutta hän olisi osannut kulkea talossa ilman sitäkin. Esineet olivat paikoillaan, kolmella jalalla seisova siro lattiavalaisin, pullea lasilintu lipaston päällä, solmioon ja pikkutakkiin pukeutunutta ankkaa esittävä maalaus seinällä.

Poika asteli aulan halki portaisiin ja laskeutui puoli kerrosta alakertaan. Sileäpohjaiset tennarit liikkuiivat äänettömästi tasaisella laattalattialla. Hän kiersi ikkunasta siivlöityvän valon kajossa pingispöydän ja jatkoi sohvan ohi huoneen perälle, jossa oli leveällä lasiluukulla varustettu valkoinen tiilitakka.

Poika hivutti takan oikealla puolella olevaa metallista halkokoria hieman syrjemmälle ja kumartui takan viereen. Hän kuljetti kättään pitkin takan sivuseinän tiilipintaa, kunnes tunsi sormissaan oikean kohdan aivan alareunassa. Tiili oli täsmälleen samassa rivissä muiden kanssa, mutta sen ympäriltä puuttui laasti. Eroa oli etenkin hämärässä miltei mahdoton havaita edes läheltä katsoessa, mutta poika tiesi, mistä etsiä.

Kesti hetken, ennen kuin hän sai sormenpäällään riittävän pitävän otteen tiilen reunoista. Hän veti varovasti ja tunsi, miten karheapintainen tiili liikkui ulos paikaltaan kuin painava palikka.

Poika ujutti kätensä tyhjäksi jääneeseen koloon ja veti sieltä esiin läpinäkyvän pakastuspussin, jossa oli kumilenkillä sidottu setelinippu. Hän avasi muovipussin ja selasi sormillaan viidenkymmenen ja sadan euron seteleitä. Niitä oli paljon, pinkka oli paksu kuin seitsemännnen luokan matematiikankirja. Hän yritti arvioida summaa, mutta sekosi laskuissaan, kun puhelin hänen taskussaan alkoi soida. Ääni tuntui kaikuvan tyhjässä talossa kuin hälytys-sireeni.

Ruudussa näkyi teksti *äiti soittaa*. Poika hipaisi näyttöä ja vastasi.

– Moi.

– Pekko, missä ihmeessä sinä olet? Kello on jo vaikka kuinka paljon!

– Faijalla.

– Mutta sinunhan piti mennä isän luo vasta viikonlopuna.

– Mä tulin vaan hakemaan, tota, yhden jutun.
– Alapas nyt äkkiä tulla minun asunnolleni. Tarkoitin kotiin.

– Ihan kohta.

– Ei kun heti. Huomenna on koulupäivä.

– Joo joo.

Poika sulki puhelimen ja kuunteli hetken pimeyttä. Hän löysäsi kuminauhaa ja veti nipusta yhden haaleanvihreän setelin. Sen puuttumista ei voisi huomata. Pino oli niin paksu, ettei yksi paperinpalanen merkinnyt mitään.

Hän taittoi sileän setelin kahtia ja laittoi sen taskuunsa. Setelinipun hän tunki takaisin muovipussiin, paineli sulkunauhan varovasti kiinni ja asetteli pussin takaisin tiilen syvyiseen koloon. Hänen työntäessään tiiltä takaisin paikalleen sen reunassa oleva terävä nystyrä raapaisi häntä kipeästi etusormeeseen. Poika nuolaisi nopeasti haavaa, mutta muutama veripisara ehti pudota lattialaatalle. Hän pyyhkäisi ne pois hihallaan ja siirsi halkokorin samaan kohtaan, missä se oli ollut.

Poika kiersi taas pingispöydän ja nousi portaat aulaan. Valo heijastui lipaston päällä olevan lasilinnun silmästä aivan kuin se olisi katsellut häntä.

Ulos päästyään hän seisoivatovin pensaan varjossa vaaleansinisen talon seinustalla ja hengitti viileänkirpeää syyskesän ilmaa. Hänen mieleensä luikerteli kysymyksen muotoa hakevia ajatuksia, jotka liittyivät setelien alkuperään, oikeaan omistajaan ja mahdolliseen käyttötarkoitukseen, mutta hän hätisti häiritsevät mietteet etäämmälle. Sitten hän haki autokatoksen taakse jättämänsä pyörän, nousi satulaan ja ajoi pois.

Vesa Alarik Pahtajalla oli ongelma. Hän tarvitsi lesbon. Mieluiten tummaihoisen, mutta vaaleahipiäinenkin kävisi. Ja hän tarvitsi sellaisen pian, sillä deadline lähestyi väijäämättä.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Pahtajalla oli ongelma. Jos otti huomioon hänen ammatinvalintansa, ei ollut lainkaan yllättävää, että hän oli jatkuvasti korviaan myöten kusessa. Hän oli kirjailija.

Pahtaja oli onnistunut sijoittamaan keskeneräiseen käsikirjoitukseensa jo useita sorrettuja mutta samaan aikaan vahvoja ja itsenäisiä naishahmoja sekä yhden näkövammaisen saamelaisen, mutta aito ja uskottava seksuaalivähemmistöjen edustaja puuttui. Hänen oli pakko myöntää itselleen, ettei todennäköisesti tuntenut mainittuja minorigenereitä riittävän hyvin saadakseen ujutettua niitä edustavan hahmon romaaninsa maailmaan uskottavasti. Samaan aikaan Pahtaja pelkäsi sortuvansa negatiivisia asenteita ylläpitävien karikatyyristen stereotyyppien toistamiseen ja siten vahingollisten rakenteiden ylläpitämiseen polarisoituneessa yhteiskunnassamme.

Kirjojen kirjoittamisesta oli tullut vuosi vuodelta yhä vaikeampaa. Pegasoksen laukkaan kannustamisen sijaan työ muistutti Vesa Pahtajan mielestä entistä enemmän kaa-
vakkeen täyttämistä. Juonella tai kielellä ei tuntunut nykyisin olevan suurtakaan merkitystä, vaan tärkeämpää vaikutti olevan, että vähemmistökriteerit täytyivät. Muuten ei ollut minkäänlaisia mahdollisuuksia saada kirjalleen positiivisia arvioita eikä etenkin päästä Finlandia-ehdokkaaksi.

Pahtaja huokaisi ja sulki silmänsä hetkeksi. Hän ei omasta mielestään ollut patriarkaalisia muinaisaikoja muistelevalle myyttinen setämies, joka olisi kokenut heterouroksen asemaansa uhatuksi. Siviilipalveluksen suorittaneena kasvissyöjähumanistina hän ei liioin täyttänyt keskustelupalstoilta tutun toksisen alistaja-alfan tunnusmerkkejä. Mutta hän oli valkoihoinen mieskirjailija, joten hänen oli oltava jatkuvasti äärimmäisen tarkkana pystyäkseen täyttämään tietoiset ja tiedostamattomat kategorisen toleranssin vaatimukset osana jo muutoinkin mentaalista tasapainoa koettelevaa kirjoittamisprosessia.

Hänen aiempien kirjojensa henkilöitä olivat olleet muun muassa järkensä rippeitä keräilevä keski-ikäinen perheenisä, homeallergiaan sairastunut kiinteistöväylittäjä, lapsuuttaan muistelevalle tuurijuoppo evakkomummo, koneälyn kanssa keskustelevalle lapsinero sekä argentiinalaisen jalkapalloilijan äänellä puhuva demoni. Useat hänen henkilöihmoistaan painivat mielenterveyden ongelmien kanssa ja moni heistä koki elävänsä yhteiskunnan marginaalissa, sivullisena ja syrjittynä ylijäämäkansalaisena. Kulttuurialan yhä tiukkenevia vähemmistö- ja moraalikriteerejä tutkiessaan Pahtaja oli kuitenkin huomannut, etteivät hänen teoksensa likimainkaan täyttäneet nykystandardeja. Mukana ei ollut selkeästi alleviivattuja seksuaalivähemmistöjen edustajia eikä myöskään ihonväritään riittävän monenkirjavia ihmisiä. Omasta mielestään avoimesta ja liberaalista maailmankatsomuksestaan huolimatta Pahtajasta oli auttamatta tullut vanhan liiton mies.

Vesa Alarik Pahtajan oli pakko suhtautua asiaan vakavasti. Hänen naamansa ei ollut kansalle tuttu kaupallis-

ten kanavien viikottaisista tv-hupailuista eikä hän kuulunut myyntilistojen menestyneimpien nykyprosaistien yhä kapenevaan joukkoon. Pahtajan edellinen, lämpimän humoristiseksi tarkoitettu romaani oli kirjallisuuskriitikoiden mielestä ollut tyhjiyttään kumiseva maskuliinisuuden representaatio, jonka henkilöhahmoissa oli syvyyttä yhtä vähän kuin kahluualtaassa. Teosta oli myyty 419 kappaletta, joista 278 äänikirjana. Hänen taloudelliset realiteettinsa eivät antaneet mahdollisuutta ylimielisyyteen tai taiteellisiin kokeiluihin. Suomeksi sanottuna hän oli auki kuin Crocsin kantapää.

Kirjailija oli pyhästi päättänyt, että hänen seuraava romaaninsa olisi Finlandia-ehdokkaana. Kirjamyyntiin pelkkä ehdokkuus ei tosin enää tänä päivänä juurikaan vaikuttanut, mutta hän halusi peiliin katsoessaan nähdä vakavasti otettavan kirjailijan. Ja mikä vielä tärkeämpää, hän tarvitsi elääkseen apurahoja ja tiesi, kuinka paljon palkintoehdokkuus painaisi Suomen Kulttuurirahaston, Taiteen edistämiskeskuksen ja muiden rahoitusta myöntävien tahojen vaa'assa.

Siksi kirjailija kamppaili ankarasti saadakseen tekeillä olevaan tarinaansa riittävän kattavan joukon vähemmistöhenkilöitä. Tosin sekään ei jatkossa välttämättä riittäisi, sillä Vesa Pahtaja pelkäsi elokuva-alan tuotantoryhmiä koskevien vähemmistövalvontastandardien ylävän pian myös kirjallisuuden puolelle. Hän tunsu sykkeensä tihenevän ja hien nousevan otsalleen jo pelkästä ajatuksesta. Miten hän selviäisi, jos romaanin fiktiivisten henkilöhahmojen lisäksi jatkossa tarkkailtaisiin koko teoksen valmistumisprosessissa

mukana olevaa ihmisjoukkoa? Saisiko hän enää yhtään kirjaa julki, mikäli vähintään kolmen kirjan tuotantoon osallistuvan henkilön, kuten vaikkapa kustannustoimittajan, graafikon ja markkinointipäällikön, tulisi todistettavasti edustaa erikseen määriteltäviä aliedustettuja ryhmiä?

Pahtaja ei enää ollut varma oman ammattinsa tarkoituksesta. Kun hän ajatteli asiaa lukijoiden näkökulmasta, ainoat asiat jotka kirjallisuudessa ihmisiä varmuudella vuodesta ja vuosisadasta toiseen kiinnostivat, eivät liittyneet ihonväriin tai seksuaaliseen suuntautumiseen, eivät kasvisruokaan eivätkä ilmastonmuutokseen. Kirjoja lukevat ihmiset halusivat tarinoita, jotka kertoivat rakkaudesta tai kuolemasta, mieluiten molemmista.

Ehkä hän tarvitsi murhan. Mutta ikävä kyllä hän ei tuntenut yhtään murhaajaa, sillä he olivat vähemmistö, joka ei pitänyt kovinkaan suurta meteliä itsestään ja oikeuksistaan.

KUOLEMINEN BANANINKUOREEN LIUKASTUMALLA saattaa kuulostaa koomiselta, suorastaan bisarrilta tavalta päättää maallinen taivalluksensa. Tapahtumassa ei kuitenkaan ollut mitään erityisen humoristista, vaan kyse oli puhtaan pragmaattisesta toimenpiteestä, vaikka taustalla vaikuttavat olosuhteet kieltämättä toivatkin tilanteeseen tiettyä sattumanvaraisuutta. Ammattilaisen näkökulmasta lopputulos oli kuitenkin tärkeämpi kuin keinot, ja Tretjak oli kiistatta oman alansa ammattilainen.

Hän ei tuntenut nopealla aikataululla tarjotun tapauksen taustoja yksityiskohtaisesti, mutta oli päätellyt, että kyseessä oli perintöjuttu. Alkuperäinen tilaaja oli todennäköisesti puoliso tai jälkeläinen, joka ei malttanut odottaa omaisuutensa päällä istuvan henkilön luonnollista kuolemaa, vaan halusi joututtaa asioiden kulkua oman etunsa vuoksi. Tällaisia tapauksia tuli Tretjakin hoidettavaksi melko harvoin, mutta ne olivat sitäkin rahakkaampia.

Vaikeuskerrointa lisäsi aina merkittävästi se, että pois-

menon piti näyttää tapaturmalta, mikä korosti huolellisen etukäteissuunnittelun osuutta. Toimeksiannosta kuitenkin maksettiin tässäkin tapauksessa erittäin kilpailukykyinen korvaus, joten hän otti työn vastaan enempiä kyselemättä.

Kuten useimmissa tapauksissa, Tretjak ei nytkään tavannut alkuperäistä tilaajaa, vaan yhteydenpito tapahtui välikäden kautta prepaid-liittymillä. Jotkut suosivat myös vahvalla salausalgoritmilla sinetöityjä internetin viestipalveluita, mutta Tretjak pyrki välttämään tietokoneita aina kun pystyi. Hän sai vanhaan näppäinpuhelimeensa muutamassa viestissä riittävät tiedot, joiden pohjalta opeeraatio oli mahdollista käynnistää viipymättä.

Kohde oli 55-vuotias, terve ja hyväkuntoinen mies, mikä varmasti osaltaan selitti perillisten kärsimättömyyttä. Mahdollinen kahden, jopa kolmen vuosikymmenen mittainen odotus saattoi tuntua perintöä kärkevästä kohtuuttoman pitkältä, varsinkin jos oma elämäntyö vaati jatkuvaa lisärahoitusta.

Nopea taustojen tarkistaminen kertoi Tretjakille miehen nimen, iän ja osoitteen lisäksi sen, että kyseessä oli erittäin varakas henkilö, aivan kuten hän oli arvellutkin. Mies oli isännöinti- ja kiinteistöalan firmoista koostuvan yritysyryppään pääomistaja ja hallituksen puheenjohtaja. Hänen konserniinsa oli monimutkaisten fuusioiden ja osakevaihtojen seurauksena liitetty viime vuosina myös lukuisia rakennus- ja logistiikka-alan yrityksiä, ja toimintaa oli Suomen ohella myös Ruotsissa ja Virossa. Yhtymän liikevaihto oli yli 800 miljoonaa euroa ja sen keulamies sijoittui edellisen vuoden liki miljoonan ansiotuloillaan ja 12 miljoonan

pääomatuloillaan lähelle koko maan verotilastojen kärkikymmenikköä.

Talouslehtien haastattelujen perusteella Tretjak tiesi myös, että mies harrasti maantiepyöräilyä, purjehdusta sekä 1700-luvun arktisten alueiden karttojen keräilyä. Mies oli poliittisesti sitoutumaton, kannanotoissaan maltillinen ja suosi konservatiivista pukeutumista. Varsin tavanomainen ja suorastaan tylsä miljonääri siis.

Niinpä ei ollut yllätys, että suuri omakotitalo oli tyyllistään varsin hillitty. Se oli kaksikerroksinen, loivaan rinteesen rakennettu vaalea kahitiilitalo, joka sijaitsi alueella, jossa pihat olivat laajoja, aidat korkeita ja portit suljettuja. Kivenheiton päässä oli parikin suurlähetystä, mutta kenelläkään ei olisi tullut mieleenkään tulla tänne paiskomaan kiviä.

Tretjak tiesi, että mies asui talossa kahdestaan vaimonsa kanssa, miehen lapset hänen ensimmäisestä avioliitostaan olivat jo aikuisia ja asuivat omillaan. Yhteisiä jälkeläisiä pariskunnalla ei ollut. Tretjak tiesi myös, että omaan uraansa digimarkkinointialalla panostava vaimo lähti aamuisin töihin jo seitsemän jälkeen. Mies oli siis arki-aamuisin varmuudella yksin kotona kello puoli kahdeksasta yhdeksään. Kuten monet elämässään menestyneet ihmiset, mies oli ajankäytössään tehokas ja hänellä oli suorastaan piinallisen tarkat päivärutiinit. Herättyään hän polki kuntopyörää kello 7.15–7.45, minkä jälkeen oli vuorossa lyhyt jumppa, johon kuului venyttelyä pilatesrenkaan kanssa sekä muutama sarja vatsalihaksia ja punnerruksia. Tämän jälkeen, eli noin kello 8.10 mies nousi portaat yläkertaan ja meni

kylpyhuoneeseen. Nopean suihkun, parranajon ja pukeutumisen jälkeen mies laskeutui takaisin alakertaan viimeistään 8.30 ja nautti pöydän ääressä aamiaiseksi myslää, banaanin ja tuoremehua samalla kun kävi tietokoneeltaan läpi sähköpostit. Autonkuljettaja tuli hakemaan miehen tasan kello yhdeksältä mutta oli joinakin aamuina pihalla jo kymmentä vaille. Ihanteellinen aikaikkuna lyhyelle vierailulle sijoittui siis kello 7.30 ja 8.30 välille.

Koska toimeksianto piti sisällään nimenomaan tapaturmaisen ajasta ikuisuuteen siirtymisen, Tretjak käytti suunnittelutyönsä pohjana Sosiaali- ja terveysministeriön tilastoja. Lähtökohta oli suotuisa, sillä lähes 90 prosenttia tapaturmaisista kuolemista tapahtuu kotona ja vapaa-ajalla. Kuten vakuutusyhtiöiden mainoksissa ja turvallisuustietoiskuissa usein muistutetaan, koti on yksi vaarallisimmista paikoista, ja tyypillisimmät tapaturmatilanteet liittyvät useimmiten kompastumisiin, putoamisiin ja liukastumisiin sekä terävien esineiden epäonniseen käyttöön. Näiden faktojen pohjalta oli helppo lähteä hahmottelemaan miehen äveriääseen asuinympäristöön sijoitettavaa, samanaikaisesti sekä uskottavaa että lopputuloksen kannalta tehokasta turmaa.

Sähköisku olisi ollut varsin käyttökelpoinen vaihtoehto, mutta Tretjak ei mielellään puuhastellut virtapiirien parissa. Sama päti tapaturmaiseen myrkytykseen. Tuoremehun sekaan olisi helppo lorauttaa vaikkapa etyleeniglykolia, jota löytyy esimerkiksi pakkasnesteestä, jäänpoistoaineesta tai mustesuihkukirjoittimien väriaineista. Erittäin toksisena substanssina jo muutama ruokalusikallinen sitä riitti tappa-

maan aikuisen. Tretjak oli kuitenkin suoraviivaisen fyysisen toiminnan kannattaja, joten hän päätti pysytellä itselleen soveliaimmassa kategoriassa, joka koostui ensi sijassa avustetuista kompastumisista, kaatumisista ja liukastumisista.

Tapaturman piti olla sellainen, johon asianosainen saataisi joutua aivan tavallisena arki-aamuna. Ei olisi välttämättä kovin uskottavaa, että mies poikkeaisi rutiineistaan ja esimerkiksi kiipeäisi hetken mielijohdeesta katolle korjaamaan antennia, joten korkealta putoaminen oli parasta jättää pois laskuista. Olisi myös epätodennäköistä, että kukaan lähtisi kesken aamuvoimistelunsa leikkaamaan orapihlaja-aitaa huonosti tasapainotetuilla tikkailla. Niinpä klassinen suihkuliukastuminen tuntui pienen harkinnan jälkeen toimivimmalta ratkaisulta. Se sopisi kohteen normaaliin aamuohjelmaan ja kuolettava kallovarma olisi tilastollisesti realistinen.

Koska ruumiissa ei saisi näkyä pahoinpitelyn tai kuolemaan johtaneen väkivallan merkkejä, ajoitus oli kaikki kaikessa. Suihkussa oleva henkilö tuli yllättää ja aiheuttaa tälle nopea tasapainon menetys, jonka seurauksena oli pään erittäin voimakas iskeytyminen joko lattiaan tai esimerkiksi sijainniltaan sopivaan kylpyammeen kulmaan tai metalliseen pesuainetelineeseen. Tästä seuraisi kallonmurtuman aiheuttama välitön *exitus*. Kaiken piti tapahtua äärimmäisen nopeasti ja tarkasti. Pienikin epäonnistuminen johti siihen, että lopputuloksen varmistamiseksi olisi käytettävä useampia iskuja, mikä puolestaan heikensi luonnollisen kuoleman uskottavuutta mahdollisissa kuolinsyytutkimuksissa.

Reunaehtoja pohtiessaan Tretjak tiedosti keikan haastavuuden. Tylsän, terveen ja elämäntavoiltaan moitteetoman miljonäärin pois päiviltä saattaminen oli paljon hankalampaa kuin vaikkapa hana auki elämän ohituskaistaa kiitävän rocktähten. Omaan oksennukseen tukehtuminen, lääketokkurassa tehty itsemurha tai heroiinin yliannostus toimivat aina, vaikka olikin muistettava, että yhä useammat nykypäivän starat valitettavasti muistuttivat elämäntavoiltaan enemmän Valamon munkkeja kuin takavuosien hotelli-irtaimistoa hajottaneita huumehörhöjä.

Kello 7.23 Tretjak seisoi talon takapihalla. Hänellä oli yllään normaali työasu: musta kuudella taskulla varustettu Sherpa-huppari, tarkan sormituntuman mahdollistavat Wonder Grip Extra Lite -nitriilihansikkaat, joustavat mustat housut ja saman väriset nahkaiset Converse Chuck Taylorit kokoa 12,5. Sen sijaan mustaa, kasvot peittävää kommandopipoa hän ei tällä kertaa arvellut tarvitsevansa, sillä toimeksiannon kohde ei jäisi kertomaan hänen tunto-merkkejään kenellekään.

Tretjak oli tutustunut talon pohjapiirroksen ja kulku-reitteihin huolellisesti. Hän pääsi helposti sisään terassilta olohuoneeseen johtavan takaoven kautta. Suunnitelmana oli hiipiä äänettömästi halki avaran olohuoneen ja livahdtaa yläkerran kylpyhuoneeseen odottamaan miestä. Skenaariorioi kuitenkin toteutunut. Tretjak oli vasta aulassa, kun mies yllättäen ilmestyi kuntoiluhuoneen ovelle ja huomasi hänet.

Miehen reaktiot olivat nopeat ja hän oli yllättävän ketterä ikäisekseen. Hänen kätensä tarttuivat seinään nojaa-